

בהם — קא משמע לך, הני, אלו, מחמת מישחא השמן הוא דרפו, ולא מחמת שנתנו בהם יין.

עוד שנינו שם בענין זה: ורבי יוסי אומר — שלחין אסורין.

ודנה הגמרא: היכי דמי היאך הם שלחין אלו?

אמר רבי יוסי בר הנינא, כל שאוחזו בידו ועל ידי אחיזה מועטת, כבר גרעינתו נשמטת. וכיון שכל כך רפה הוא, מסתמא ניתן בו יין, ואסור. (669)

שנינו במשנתנו: החגבין הבאין מן הסלולה [סל] — אסורין.

תנו רבנן: החגבין, והקפריסין, והקפלוטות [כרישין כבושין ומבושלים. ואינם אסורין לפי שדרכם לאוכלם חיים. (670)] הבאין מן האוצר מחסן, ומן ההפתק, מקום איכסון בחנות, ומן הספינה — מותרין.

הנמכרין בקטלואז בשוק לפני חנוני — אסורין, מפני שמזלף יין עליהן.

וכן יין תפוחים של עובדי כוכבים, הבאין מן האוצר ומן ההפתק ומן הסלולה — מותרין. הנמכר בקטלואז — אסור, מפני שמערבין בו יין ענבים, ולכן אסור. (671)

שמשו: כיון דאמר — אני מלחתים נאמן בכך, ומותרין.

שנינו במשנתנו: ועלה של חילתית הבא מן הגוים מותר באכילה.

ודנה הגמרא: פשיטא, מטעם מה נאסור?

לא נצרכה לא נצרך היתר זה, אלא לקרטין שבו. פירורים וחתיכות קטנות שדבקו או נשרו מעליו.

מהו דתימא, נחוש דלמא מייתי ומערב ביה, יש לחשוש שמא עירב אותם בקרטין אחרים שנחתכו בסכין של איסור, ומחמת כן נאסרם — קא משמע לן דהא אישתרוקי היא דאישתרוק, קרטין אלו הינם רק מה שנדבקו בעלין, ואתא בהדה, והגיעו עמהם. ואין לחשוש שמא הספיקו כבר להתערב באסורין.

שנינו במשנתנו: זיתי גלוסקאות המגולגלין המכונסין בכלי — מותרין.

שואלת הגמרא: פשיטא?

לא נצרכא, היתר זה אינו נצרך אלא לומר, שאף על גב דרפי טובא, רפויים הזיתים עד שהגרעין נשמט מהם בקלות.

מהו דתימא, היינו אומרים, שכנראה הגיעו לדרגת רפיון זו כי חמרא יין רמא בהו נתן

הגוים, אינה משביחה אותם אלא נותנת בהם טעם לפגם [רש"י]

671. יש להבין כמה שונה יין תפוחים משכר בעלמא, שלא אוסרין אותו אף אם עמד בשוק? וביאר הר"ן, כיון שייך תפוחים יקר יותר מייך ענבים, יש לחשוש שמא עירבו בו יין. מה שאין

669. הראשונים [תוס' רי"ד ועוד] הביאו את דברי הירושלמי שפירשו שהשלחין הם מין של זיתים ונותנים לתוכם חמץ על מנת לחלוץ גרעיניהם.

670. ואף אם נתבשלו בכלי הגוים, אינם נאסרים בשל כך. לפי שפליטת האיסור מכלי